

BRUTOVSZKY GABRIELLA

„MI IS AZ EMBERI ÉRTÉKEK FENNMARADÁSÁÉRT KÜZDÜNK NAP MINT NAP”

INTERJÚ BÁSTI ANDREA SZÍNÉSZNŐVEL, DRÁMAPEDAGÓGUSSAL

A rimaszombati születésű színésznő, Básti Andrea jelenleg Budapesten él és a színész szakma művelése mellett a Baltazár Színházban drámapedagógus és rendező-asszisztens, a Színház és Filmintézetben színház- és drámaelmélet tanár. Már fiatal-kora óta lelkesedik a színművészet iránt, a gimnáziumi éveink alatt együtt játszhatam vele a KGSZT színpadán, ahol tehetségével, remek meglátásaival volt mindig jelen. Azóta többször, többféle szerepben is láttam Andit, sőt a diákjaim is. Talán az egyik kedvenc jelenetem, amikor Mirigy szerepében palóc nyelvjárásban szólal meg a színpadon. Zseniális! Az interjúban színészetéről, ars poeticáról és a tanításról is kérdezem.

■ Mi a leginspirálóbb számodra a színész szakmában?

■ Valójában minden inspirál, ami művészet-szagú. Mivel a színház eleve összművészeti jellegű, így számtalan apró részlet tud motiválni. A kérdésre a válaszom (ha egy dolgot kellene kiemelnem) talán az, amikor érzékelem, hogy a néző azonosul a darab üzenetével, a szereplők mondanivalójával. Hozzá kell fűznöm, hogy egyébként a színház nevelő hatásában hiszek a legjobban.

■ Már iskolás éveid alatt sikeresen vettél részt vers- és prózamondó versenyeken, a kassai gimnázium színjátszókörének végig aktív tagja voltál. Mennyire volt ez számodra meghatározó a későbbiekben?

■ Minden szinten meghatározó volt. A szavalóversenyeken való részvétel, a pozitív visszajelzések meglepte már az általános iskolás éveim alatt is hangsúlyos szerepet tölthettek be az életemben. Később, a gimnázium éve alatt ez még inkább kulcsfontosságú lett. A Tompa Mihály Országos Vers- és Prózamondó Verseny, a többnapos színjátszófesztiválok hangulatai erősen élnek bennem mind a mai napig. Talán a legszebb éveimet éltem akkor, hiszen gondtalanul, felhőtlenül csinálhattuk azt, amit szerettünk. A gimis éveim olyan erős hivatástudatot indítottak el bennem, ami aztán évről évre egyre inkább csak fokozódott.

■ Kik voltak rád hatással az évek során?

■ Rengetegen voltak. Szándékosan nem is nevesítenék senkit, mert attól félek, hogy véletlenül kifelejtjenék valakit. Sokan ösztönöztek, támogattak, visszaigazoltak. Majd a mesterségtanárok, a rendezők örökérvényű gondolatai... minden hatással volt rám.

■ Mi az ars poeticád?

■ Ez nehéz kérdés. Napokig tudnék fejtegetni bizonyos gondolatokat, amelyek a 36 évem alatt fogalmazódtak meg bennem. De azt gondolom, hogy a színház esztétikai komplexitásának kérdéskörétől nehezen távolodom el. Nagyon leegyszerűsítve talán azt válaszolnám, hogy jól alkotni jól. Sokszor felvetődik bennem a kérdés, hogy hasznára vagyok-e a társadalomnak. Aztán megnyugtatom magam, hogy mind a beavató színházi küldetésünk, amelyet a Partvonal Műhellyel képviselünk, mind a fogyatékkal élő színészek (Baltazár Színház) vezetése, segítése mégiscsak elengedhetetlenül fontos ahhoz, hogy a jövő generációjában felébredszünk valamit. Hiszen mi is az emberi értékek fennmaradásáért küzdünk nap mint nap. Ezt színészként és tanárként is mondom.

■ Van-e szerepálmód?

■ Régebben több is volt, viszont ezek az évek múltával fogyatkoznak. Valami megtalált belőlük, valamit meg már sajnos el kellett engednem, mert „kiöregedtem” belőlük. Frank Wedekind „Lulu”-ját szívesen eljátszanám.

| Básti Andrea (Fotók: Vásárhelyi Márton)

■ Melyik szerepre vagy a legbüszkébb?

■ Sárosi István *Gyilkos etűdök* című kétszereplős darabjában volt szerencsém eljátszani a női szerepet, ami mindmáig mély nyomot hagyott bennem. Nagyon nehéz szerep volt, mivel a nő és a férfi is három különböző szereplőt elevenít meg. Hatalmas kihívást jelentett, és ezért vagyok talán erre a legbüszkébb.

■ Biztosan sok megható vagy éppen vicces pillanat volt az életedben a színpadon. Megosztanál ezek közül néhányat?

■ Valóban volt rengeteg vicces pillanat is, tudniillik, engem nagyon könnyű színpadon is megröhögtetni. Azokban az esetekben, amikor véletlenül viccesen sülnék el a dolgok, amiknek nem úgy kellene éppen akkor elsülniük, gyakran elveszítem a kontrollt. Vígjátékoknál, bohózatoknál vagy könnyedebb műfajú daraboknál egyes kollégák ezt a gyengeségemet gyakran ki is használták, szóval ezt még erőteljesen gyakorolnom kell. Viszont sajnos olyan esetek is előfordultak már a pályafutásom alatt, amikor az előadás legmélyebb, legérzékenyebb pontján elment az áram. Ilyenkor mi a teendő? Kérdelem én. Mivel nálunk pillanatok alatt visszajött, így megpróbáltuk ott folytatni, ahol abbahagytuk. De az már nem olyan volt, felfutás nélkülinek éreztem, és bár próbáltunk benne maradni a szerepünkben, nem tudott megszületni az a bizonyos pillanat. A színházban pont az a szép, hogy a szerep során, amit megélsz, eljutsz A-ból B-be, tudnod kell, mi a szándékod, és ha ezt valami önhibádon kívül megtöri, akkor ennek a varázsa is ellillan. Ugyanakkor a színház „itt és most” ereje csodálatos tud lenni. De, mint látjuk, kockázatos is.

■ A Baltazár Színházban is aktív szerepet vállalsz mint drámapedagógus. Mesélnél az ottani tevékenységedről?

■ A Baltazár Színházat második otthonomnak tekintem. Ott mindig akad feladat. A Művészeti Központosoknak színészmesterséget tanítok, a Baltazárosok társulatában pedig hol ezt csinálom, hol azt. Amikor éppen új bemutatóra készülnek, akkor beszédórákkal segítem a szövegtanulásukat, vagy rendező asszisztensként vagyok jelen. Mikor miben van rám szükség. De, megtisztelőnek érzem azt is, amikor velük játszhatok. A *Világot tartó oszlopok* című előadásban színészként vagyok jelen.

■ A Színház és Filmintézetben is tanítasz. Mit látsz a legnagyobb kihívásnak tanárként ebben a szakmában?

■ Az SZFI-n színház-és drámaelméletet tanítok. Azt szeretem benne a legjobban, hogy rá vagyok kényszerülve arra, hogy én is folyamatosan tanuljak és bővísem a tudásom. Imádom ezt átadni a diákoknak. Viszont hihetetlen nagy kihívás, hogy elérjem azt, hogy ők is éhezzenek erre a tudásra. Amikor sikerül, azt hatalmas sikerélménynek könyvelem el. Elmondhatatlanul jó érzés például, amikor a minősítési vizsgán remekelnek.

■ Jelenleg hol és milyen szerepekben láthatunk?

■ A Partvonal Műhellyel a Marczibányi Téri Művelődési Központban játszunk beavató színházi előadásokat. Láthattok a *Csongor és Tündében* Mirigyként és Ledérrként, a *Tartuffe*-ben Dorineként, a *Rómeó és Júliában* Capuletnéként, a *János vitéz*ben Mostohaként és francia királylányként, az *Ágacskában* pösze egérrként, a már említett *Világot tartó oszlopok* című előadást a Baltazár Színházban lehet megnézni, az Új Nemzeti Kamara Színházzal többnyire a határon túli településeket célozzuk meg a *Fohász a magyarságért*, *Prókátorok* című előadásainkkal és számos gyerekelőadással.

■ Mik a jövőbeli terveid?

■ Hála Istennek, mindig vannak terveim. Nyilván addig jó. A 2024-es év első felében két olyan darabban is elkezdek próbálni, aminél a próbafolyamat is izgalmasnak ígérkezik, és a szerepek is – amire felkértek – nagyon kecsegtető, hálás szerepek. A jelenlévő feladataim továbbgondolása, csiszolása is folyamatosan ott szerepel a terveimben. Ez egy soha véget nem érő folyamat, azt gondolom. Illetve nagyon szeretném majd elkezdeni a doktori képzést, amiről bővebben most még nem beszélnék.

■ Köszönöm a beszélgetést, és további sok sikert kívánok!

